Calea spre cer

Calea spre cer

Nici un om din sat nu ştia al cui copil era Andresli. Poate era un copil de ţigani; poate era al împletitorilor de coşuri, care trecuseră odată prin sat pe vremea înseratului şi n-au avut unde să poposească. A doua zi, după ce aceşti oameni trecuseră prin sat, paracliserul a găsit în faţa uşii bisericii o legăturică de haine din care se auzeau ţipete. Era după o noapte călduroasă de vară. Paracliserul a dus băieţelul soţiei lui. Aceasta l-a îngrijit câteva zile cum a putut ea mai bine. Nu dorea să ţină copilul; se simţea prea bătrână pentru acest lucru şi astfel comitetul de conducere al satului a trebuit să ţină sfat. Deoarece în apropiere nu era nici un orfelinat, s-a convenit ca băieţelul să fie dat pantofarului Andreas pentru că el nu avea copii. Acesta a fost mulţumit, dar şi mai mult soţia lui care, în taină, de mult îşi dorise o astfel de făptură mică pe care s-o iubească. Barbara, soţia pantofarului, era o femeie liniştită şi bună şi curând a îndrăgit băieţelul. Ea îl îngrijea bine şi, drept răsplată, după câteva săptămâni, băieţelul o privea râzând bucuros.

Într-o zi, Barbara s-a îmbrăcat ca de sărbătoare şi a mers la primarul satului rugându-l să nu se mai intereseze al cui este copilul, deoarece dorea să fie al ei cu orice preţ. Pentru întreţinerea lui nu dorea nici un ban. Şi aşa s-a întâmplat. De acum înainte băieţelul era al familiei pantofarului şi i-au dat numele Andresli ca o confirmare că era al lor. Faţa doamnei Barbara strălucea de bucurie şi deveni mai vioaie. Deseori peste zi, îi arăta soţului micuţa făptură gingaşă, spunându-i: Priveşte , Andreas, cât de drăguţ este când râde!" De fiecare dată Andreas privea fericit şi nu ştia de ce să se bucure mai mult: de strălucirea ochilor soţiei lui sau de faţa drăgălaşă a copilului.

Micuţul Andresli deveni un băieţel frumos. „Parcă ar fi un copil de domni" spuneau oamenii. Cârlionţii de culoare castanie îi încadrau faţa cu trăsături fine, iar ochii lui mari şi negri fermecau pe oricine. Andresli era o bucurie pentru familia pantofarului. Cel mai mult se bucura însă Barbara pentru că Andresli al ei era „învăţat", cum se exprima ea deseori. Curând a învăţat toate cântecele pe care le cunoştea şi cânta aşa de frumos, că era o minunăţie să stai şi să-1 asculţi.

Seara când era în pat şi împreuna mâinile, se ruga astfel: „Mântuitorule drag, rog, fă-mi inima curată şi evlavioasă ca să vin la Tine în cer." Apoi punea o mulţime de întrebări: „Mamă, cât de departe este până la cer şi care este uşa pe care poţi intra în cer? Nu-i aşa, mamă că atunci când eşti în cer, poţi veni seara acasă să te culci?"

Astfel vorbea micuţul guraliv şi la astfel de întrebări mama ajungea de multe ori în încurcătură, căci despre moarte nu dorea să-i spună copilului. Ea îi descria slava cerului şi îi povestea de marele Mântuitor care domneşte acolo şi poate face tot, tot ce vrea El. Astfel Andresli şi-a pus de timpuriu încrederea în Isus şi avea o dorinţă fierbinte să-L vadă pe Mântuitorul puternic care poate toate lucrurile. Acum el se ruga mereu pentru o inimă curată şi să fie evlavios, aşa cum îl învăţase mama. Când însă Îl va întâlni odată şi Îl va vedea, dorea să-L roage pentru mai multe lucruri. Când îl ruga pe tata să-i cumpere vreo jucărie, el răspundea totdeauna: „Nu pot să-ţi cumpăr, noi nu suntem aşa de bogaţi." Mamă, poate Mântuitorul să facă un arc cu săgeţi şi un căluţ de lemn cum sunt în cărţile de desene? Poate El să facă aşa ceva? a vrut ştie copilul.

- De ce nu ar putea, Andresli? Mântuitorul poate totul, a fost răspunsul.

- Şi ploaia, şi zăpada, şi vântul?

- Desigur, Andresli! Mântuitorul poate totul, totul! Astfel de întrebări şi răspunsuri erau dese între cei doi şi băieţelul devenea apoi liniştit şi privea departe, de parcă ar fi dorit să pătrundă cu privirea prin bolta cea înaltă şi albastră.

Astfel stătea într-o seară la fereastră şi privea zborul norilor jucăuşi. Era primăvară timpurie, când pământul dezmorţit răspândea mirosul său puternic, apăsător. Deodată, după colţul casei, apăru un bărbat cu o înfăţişare înspăimântătoare, care se opri în faţa copilului speriat.

- Întreabă pe cei din casă dacă au nevoie de coşuri, se răsti cu vocea lui aspră către băiat. În acel moment, Barbara veni din bucătărie în cameră şi i se întâmplă la fel ca băieţelului; nu-şi putu reţine o spaimă neobişnuită. „Dacă ar fi fost Andreas aici", a fost primul ei gând. Tocmai astăzi plecase în oraş să cumpere piele.

- Îmi pare rău că nu am nevoie de coşuri, sc grăbi să răspundă bărbatului care avea o înfăţişare înfricoşătoare, palid la faţă, cu o barbă lungă şi neagră.

- Aşa, aşa, vă pare rău, doamnă, vorbi ironic bărbatul, dar nu vă pare rău că în pădure săraca mea soţie moare de foame pentru că astăzi nu am vândut nimic? La astfel de vorbe, chiar dacă sunau aşa de aspru, în inima doamnei Barbara se ivi mila.

- Ascultaţi, spuse ea, dumneavoastră arătaţi în aşa fel încât, cine vă vede, se teme. Dar, dacă este adevărat ce spuneţi despre soţie şi dacă doriţi să vă îngrijiţi de ea, înseamnă că nu sunteţi aşa de rău. Nu am nevoie de nici un coş, dar pot să vă dau un ulcior cu lapte şi o pâine proaspătă.

Atunci bărbatul se schimbă la faţă. În ochii lui apăru o umbră de uimire şi buzele îi tremurau ca şi când, în loc de o binefacere, i s-ar întâmpla o mare nenorocire. Bunătatea doamnei Barbara părea să l i făcut o deosebită impresie asupra lui. Asprimea dispăru din vocea lui şi, după primirea darurilor, răspunse aproape deprimat:

- Mii de mulţumiri, doamnă! Dacă toţi oamenii ar fi ca dumneavoastră, nu ar mai fi nici unul care să hoinărească şi de care să vă fie frică. Sărăcia amară te face rău.

- Sau poate nu, interveni Barbara curajoasă. Eu mă gândesc că sărăcia amară te învaţă să te rogi. Şi acolo unde sărăcia este mai mare. Dumnezeu este mai aproape.

- Aceste cuvinte nu sunt pentru mine, noapte bună, răsună din nou vocea aspră şi străinul dispăru în întuneric.

- Mamă, omul acesta este rău, nu-i aşa? întrebă micuţul Andresli când se duse la culcare.

- Nu, nu atât de rău, veni răspunsul, e numai trist pentru că nu cunoaşte pe Mântuitorul şi nu ştie calea spre cer.

- O, atunci şi eu sunt trist, zise foarte serios micuţul. Nici eu nu ştiu calea spre cer şi uşa pe care se poate intra.

Câteva clipe s-a făcut linişte şi Barbara căzu adânc pe gânduri. Ea cunoştea calea care este însuşi Mântuitorul. Chiar El a spus: „Eu sunt Calea" şi de asemenea „Eu sunt Uşa." El S-a dat pe Golgota ca jertfă sfântă a lui Dumnezeu pentru ca, prin sângele Lui, să facă o ispăşire şi o cale liberă spre slava cerului pentru toţi care vin cu păcatele lor la El. Dar cum să-i explice micuţului aceste lucruri ca să înţeleagă? Atunci s-a întors cu gândurile la timpul din tinereţea ei. Şi ea crescuse în sărăcie amară. Dar mama ei credincioasă o învăţase de mic copil să aştepte totul de la Tatăl ceresc şi, când era mai greu, obişnuia să spună: „Copii, calea spre cer duce peste spini şi pietre. Bucuraţi-vă că puteţi trece peste ele." Aceste cuvinte neînţelese atunci nu au fost uitate niciodată de Barbara. Acum la întrebarea copilului îşi amintise de ele şi le rostise fără să vrea. Andresli o privea uimit şi dorea să mai pună şi alte întrebări dar mama, mângâindu-l pe căpşor, îi spuse:

- Altă dată mă întrebi mai mult; acum trebuie să te culci căci este târziu, noapte bună!

Dar băieţelul numai asta n-ar fi făcut; mai bine s-ar fi gândit la spusele mamei. Dar deodată ochişorii lui se închiseră şi adormi.

- Acum pantofii sunt gata; dacă aş avea pe cineva să-i ducă domnului de la castel. Eu mai am aşa mult de lucru, zise în ziua următoare Andreas către soţia lui care spăla de zor.

Ea privi puţin nedumerită la rufele ei şi zise suspinând:

- Şi mie îmi merge ca şi ţie; nu pot să-mi las lucrul.

- Nu ar putea face aceasta Andresli? Este un copil descurcăreţ, are aproape şapte ani. Şi astăzi după-amiază nu are şcoală, zise tatăl cu şovăire, gândind că drumul până la castel este necunoscut de băiat şi prea lung.

Dar Barbara îl strigă pe Andresli pentru a-l îmbrăca cu pantalonii de sărbătoare. La castel trebuia să apară cât mai frumos îmbrăcat, căci acolo locuia domnul Grosheim, doar cu o femeie care slujea în casă de ani de zile şi cu o bucătăreasă ceva mai tânără. Mama nu se îndoia că băiatul n-ar găsi drumul; ei făcuseră cândva o plimbare pe acel drum.

Domnul Grosheim se plimba în căldura soarelui de primăvară prin grădina lui mare şi frumoasă. Femeia care îl îngrijea, Eva, îi aşeză un fotoliu cu pături şi perne într-un loc ferit de vânt. Acolo putea să se odihnească în voie. Dar astăzi dorea să încerce să se plimbe mai mult. Prin iarba verde se vedeau brânduşe galbene şi violete de primăvară, pe care bătrânul le admira cu bucurie. Iarna ce a trecut a stat mult timp bolnav în pat şi a crezut că nu va mai ajunge primăvara. Acum se afla în grădină şi era plin de mulţumire.

Deodată auzi trântindu-se uşa de la grădină şi pe drumul pietruit văzu venind un băieţel cu pantofii lui. Andresli rămase nedumerit în faţa bătrânului şi îl privea cu sfială. Domnul de la castel avea părul alb ca zăpada şi sub sprâncenele lui albe şi bogate străluceau doi ochi priete-noşi, încât Andresli îl privi cu încredere. Dar şi domnul Grosheim privea mereu în ochii copilului. După ce se priviră o clipă unul pe altul, bătrânul începu să râdă, şi apoi începu să râdă şi Andresli.

- Aveţi o sută de ani? întrebă micuţul foarte încrezător. Părul lui alb îi plăcu foarte mult şi îl duse la acest gând. Atunci domnul râse şi mai tare.

- Nu, mai este mult până la vârsta asta, răspunse el. Dar se pare că ne simpatizăm unul pe altul, continuă el prietenos. Şi acum dă-mi mâna şi spune-mi cum te cheamă şi ce cauţi aici!

- Eu sunt Andresli şi am adus pantofii domnului Grosheim. Tata i-a reparat, spuse băiatul.

- Deci aşa, micuţule, tu îndeplineşti misiunea la timp aducând pantofii. Eu sunt domnul

Grosheim. Ţi-ar place să povesteşti cu un astfel de bătrân ca mine?

- Da, răspunse Andresli cam nesigur, căci nu-şi putea închipui despre ce ar putea povesti împreună.

Dar domnul spuse mai departe cu o voce liniştită:

- Te bucuri şi tu de primăvară şi de floricelele care apar în fiecare zi? Dacă ai sta în faţa porţii cerului ca mine, nu ar trebui să dispreţuieşti strălucirea pământului, dar, şi invers, dacă savurezi strălucirea pământului, nimic nu trebuie să te oprească să mergi pe calea spre cer. Aceste lucruri tu nu le înţelegi, nu-i aşa, micuţule, nu ştii încă nimic despre ele?

- Ba da, ştiu despre aceste lucruri; drumul spre cer duce peste spini şi pietre, spuse copilul gânditor şi cu acelaşi ton cum îi spusese mama lui. Numai uşa pe care poţi intra în cer nu o ştiu!

- Ce spui, micuţule, cine te-a învăţat aşa ceva?

- Mama mea ştie calea - şi eu o voi găsi odată, pentru că vreau să mă întâlnesc cu Domnul Isus. El poate totul, a venit răspunsul grăbit.

Tot mai mirat, domnul privea faţa băieţelului cu ochi strălucitori.

- Cum ai ajuns tu la astfel de gânduri, copilule, de parcă ai avea în urma ta o viaţă grea? Spune-mi, cum îţi imaginezi toate astea?

- Nu-mi imaginez nimic; dar eu trebuie să intru odată în cer şi pentru asta trebuie să găsesc calea şi uşa. Trebuie să fiu atent unde sunt pietre şi spini pe drum. Ştiţi, tata nu-mi poate cumpăra nimic, el este prea sărac, dar mama spune că Domnul Isus poate totul, totull

- Aşa, aşa, şi atunci te gândeşti că, dacă-L vei întâlni, îi vei vorbi despre toate dorinţele tale? spuse domnul Grosheim zâmbind; căci cl începu să înţeleagă vorbele băieţelului.

- Ce ţi-ai dori cel mai mult de la Domnul Isus dacă Îl vei întâlni pe cale? întrebă el mai departe.

- Un arc cu săgeţi şi un căluţ de lemn iar, când voi fi în cer, doresc să vin seara acasă la culcare.

La aceste cuvinte, bătrânul domn nu spuse nimic. Pe faţa lui apăru o umbră de tristeţe, apoi mângâie părul băieţelului. O astfel de jucărie îşi dorise cândva şi propriul lui copil care i-a fost smuls dintr-odată din viaţă. Copilul i se înecase în fântâna castelului. Foarte îndurerată, mama lui îl urmase murind de un atac de inimă, iar el rămase singur. De aceea părul lui deveni alb ca zăpada, încât copilului i se păru că are o sută de ani. Dar în inima lui primise pacea care este mai presus de orice şi această pace îi întinerise inima, încât putea să râdă şi să plângă cu alţii. Din această inimă plină de pace se înălţa acum o rugăciune la Cel care poate totul: „Doamne, te rog, lasă-Te găsit de acest copil şi lucrează Tu ca această căutare a lui să fie în direcţia adevărată."

Micuţul Andresli privea mirat la domnul cel bătrân şi, văzându-l cu ochii închişi, gândi că vrea să doarmă. I-a întins mâna pentru a-şi lua rămas bun. Domnul îi luă mâna în a lui şi-i spuse prietenos:

- Mai vino, băieţelule! Eu sunt deseori singur; şi spune-i mamei tale că este adevărat că drumul spre cer este pietros şi cu spini, dar printre ei mai sunt şi flori. Şi spune-i că uşa cerului se numeşte „harul lui Dumnezeu." Te rog să-i spui toate acestea.

Andresli promise că va spune totul mamei, dar a rămas tare uimit când a auzit că uşa cerului are un astfel de nume. - In aceeaşi seară domnul Grosheim avea de scris o scrisoare care trebuia să ajungă în oraş.

Pe partea cealaltă a grădinii, gardul avea o portiţă pe care se ieşea într-o păşune mare şi apoi prin pădure, pe o cale ocolită, se ajungea în sat. Pe această păşune mergea şi Andresli, pe o cărare îngustă. Razele calde ale soarelui de primăvară se aşterneau liniştite pe iarbă. Vântul liniştit mângâia micile căpşoare ale florilor de mai şi se juca cu părul băiatului, care mergea mai departe ocupat cu tot felul de gânduri. Andresli nu observă că la o cotitură la dreapta greşise şi, în loc să meargă pe drumul spre casă, apucă pe o altă cărare. O, da, acum observă că picioarele i se loveau de pietrele mari şi ascuţite de pe cărare! Băieţelul stătu liniştit şi cercetă împrejurimile. Oare unde se găsea? Pe aici nu trecuse cu mama! Au! Tocmai atunci un spine îi zgâriase mâna. Desişul era tot mai plin de spini, încât îi închidea trecerea. Printre spini se mai vedea şi câte o floricică. Respiraţia aproape i se oprise; unde putea fi decât pe calea spre cer? Drumul era pietros, iar în dreapta şi în stânga spini şi câte o floare. Era aşa cum spusese domnul Grosheim. Sigur, asta e calea! Unde ar fi putut să fie în alt loc? Dacă va înainta mereu, atunci curând va ajunge la poarta cerului. Îl va întâlni oare şi pe Domnul Isus, care este plin de putere şi care poate face totul?

Andresli era tot mai neliniştit. Pomii nu mai erau aşa de deşi şi astfel razele soarelui, care apunea, puteau să pătrundă nestingherite printre crengile pomilor. Inima băiatului bătea tot mai tare, cu cât se apropia mai mult de lumină, cu cât urca mai sus. Încă câţiva paşi şi ajunse într-o păşune înconjurată de pădure. Un căluţ încerca să-şi astâmpere foamea cu firicelele de iarbă abia răsărite. În mijlocul acestei păşuni se afla o căruţă acoperită cu pânză de cort, iar de jur-împrejur erau coşuri de diferite mărimi.

Curios, Andresli se apropie de căruţă. Atunci se auzi dinăuntru o femeie plângând. Era atâta durere în vocea ei! Băieţelul ascultă:

- Hinrich, Hinrich - să mori - într-o ţară străină - şi vina cea mare, vina...

- Linişteşte-te, Marie-Lise, răspunse o voce de bărbat. Linişteşte te, vina este a mea. Bea din laptele acesta căci este de la o femeie bună.

Andresli urcase pe scara îngustă şi privea printr-o deschizătură interiorul acestei căruţe deosebite. Pe un pat curat stătea culcată o tânără femeie. Părul ei închis şi des era împletit în două coade şi băieţelul vedea cum femeia bolnavă bea lapte din ulciorul albastru, pe care bărbatul i-l ţinea la gură. Era ulciorul mamei lui! Atunci bărbosul se întoarse. Cum văzu pe băiat, ochii lui s-au întunecat şi cu vorbe aspre a vrut să-1 alunge. Dar bolnava nu i-a dat voie.

- Lasă-l, Hinrich, lasă copilul, te rog! - Vino, micuţule, vino! strigă ea cât putu de tare cu vocea ei aproape stinsă, când văzu că băiatul era gata să sară jos de pe scară.

- Vocea a răsunat aşa de implorator, încât băiatul îşi luă inima în dinţi, pentru că se temea de bărbatul acela, şi intră în vârful picioarelor. Atentă, femeia privi faţa copilului şi clipi din ochi cu mirare.

- Hinrich, uită-te la copil, îi şopti ea neliniştită, nu este ca ai noştri la păr şi la ochi? - O, şi ultimul meu copil, Hinrich - Dumnezeu ne-a pedepsit pentru vina noastră şi ne-a luat pe toţi ceilalţi!

Şi bolnava îşi acoperi faţa cu amândouă mâinile şi plânse cu amar. Faţa palidă a bărbatului deveni mai întunecată şi, cu o privire plină de părere de rău, privea la soţia lui. -

Marie-Lise, ascultă-mă, murmură el, este numai vina mea, nu a ta! Tu aveai febră mare şi ar fi flămânzit! În marea mea disperare l-am pus în faţa uşii bisericii. Sigur l-a găsit cineva, crede-mă! Sărăcia a fost aşa de mare şi ea te face rău..., dar nu mai putu să-şi termine cuvintele. Cum a spus oare femeia care îi dăduse ieri laptele şi pâinea? „Unde sărăcia este mai mare, Dumnezeu este mai aproape"; nu, asta nu era pentru el, pe cl sărăcia îl făcuse rău! Nedumerit, Andresli nu înţelegea nimic din toată discuţia lor. Privi spre ieşire şi mai bine ar fi dispărut de acolo. Dar femeia l-a prins de mână şi a început din nou să vorbească:

- Al cui eşti tu, băieţelule, şi unde vrei să mergi? Te-ai rătăcit prin pădure?

- Nu, nu m-am rătăcit, răspunse Andresli puţin temător. Eu găsisem calea spre cer şi deodată m-am trezit aici.

- O, copilule, ce vorbeşti tu; ce spui tu despre calea spre cer? Da, cine a găsit-o, nu trebuie să întâmpine moartea cu frică! Tu nu ştii ce spui, micuţule!

- Ba nu, eu ştiu de la mama: calea spre cer duce peste spini şi pietre, şi chiar aşa a fost drumul până aici. Numai uşa cerului, care se numeşte „harul lui Dumnezeu", nu am văzut-o. Asta o ştiu de la domnul Grosheim.

Ochii strălucitori ai bolnavei se luminau tot mai tare.

- Harul lui Dumnezeu, harul lui Dumnezeu este oare valabil şi pentru mine? O, şi eu aş dori să intru pe această uşă! Dar vina cea mare cine mi-o poate lua? Vina mea cea mare...

Cuvintele disperate ale bolnavei îl loveau pe Andresli în inimă. În căpşorul lui se frământau gânduri - trebuie să fie ceva rău cu vina aceea. El ar fi ajutat-o din toată inima pe femeie, dar nu putea; poate mama sau tata Andreas, dar îşi aminti că şi ei erau nesiguri. Dar deodată faţa i se lumină, acum ştia ceva! Deodată spuse tare şi sigur ca să înţeleagă şi femeia: „Domnul Isus poate totul, totul!"

Suferinda ascultă cu atenţie. Da, odată şi ea a crezut, dar cu timpul uitase pe Acela care poate totul. Marea greşeală şi rătăcire aduse şi multă vină şi păcat. Dar acum nu mai era nici o îndoială. În necazul ei, Cel uitat i-a trimis acest băieţel cu vestea cea minunată. Uşa cerului se numeşte harul lui Dumnezeu şi Domnul Isus poate totul, totul! Dacă El poate totul, atunci poate s-o scape de această vină, dacă ea recunoaşte acest lucru şi Îl roagă să o ierte.

Ca un copil fericit, împreună deodată mâinile. Ce gândea în inima ei, nu ştia nimeni, dar faţa ei palidă deveni tot mai liniştită. Ea închise ochii. Era linişte în căruţă şi acel om cu privirea aspră stătea nemişcat. Oare pornea acel sărman suflet spre casa cerească?

- Acesta este ulciorul mamei Barbara, spuse copilul deodată în liniştea cea mare, arătând spre vasul de lângă patul bolnavei în care mai era lapte. Bărbatul îi aruncă o privire aspră copilului şi-l întrebă:

- Tu eşti copilul acelei femei bune din sat? Nu trebuie să mergi acasă? Se face noapte!

- Da, trebuie să merg acasă, răspunse băiatul fără frică, recunoscând în el pe bărbatul despre care mama spusese: „Nu este rău, ci numai trist."

Dar totuşi nu-i era totuna când a văzut că ultima lumină abia se mai zărea. Cum oare să mai găsească drumul spre casă în întuneric? Ştia că trebuie să meargă acasă şi privea cu teamă pomii întunecaţi. Deodată se simţi ridicat ca o pană.

- Te duc eu până acasă, spuse bărbatul cu barbă.

- Andresli simţi cum este strâns în braţe. Plin de încredere, îşi lipi faţa lui de faţa bărbatului cu barbă. Numaidecât s-au văzut primele ferestre luminate ale satului.

- Acum găseşti tu drumul. Cu bine, spuse bărbatul şi, după ce îl puse jos cu grijă, dispăru iarăşi în pădure.

Mama Barbara stătea neliniştită în uşa casei şi privea în întunericul nopţii, când deodată apăru băieţelul alergând spre ea. Barbara a trebuit să-l certe pentru că a zăbovit aşa de mult. Dar când auzi unde a fost Andresli şi ce închipuiri răscoliră vorbele ei în căpşorul lui, l-a luat în braţe şi, strângându- la piept, i-a spus:

- Tu nu trebuie să cauţi calea spre cer. Mântuitorul tău este Calea. Dăruieşte-I inima ta în totul, iubeşte-L şi urmează-L! Atunci totul va fi bine! Cu astfel de gânduri frumoase, băieţelul adormi într-un somn adânc.

O săptămână mai târziu s-a întâmplat ceva deosebit în viaţa lui Andresli. Poştaşul a adus un pachet foarte mare, legat cu un şnur gros. Fruntea poştaşului era plină de sudoare, când ajunse la căsuţa pantofarului. Trăgându-şi respiraţia, puse pachetul jos şi spuse:

- Acesta este pentru Andresli!

- Adevărat? întrebă Barbara şi băiatul, care era de faţă, privea mirat.

- Da, este adevărat! Vine din oraş şi este adresat lui Andresli.

Acestuia nu-i venea să creadă până nu a fost desfăcut pachetul şi a ieşit la iveală ce era în el. Nu, din oraş nu putea fi, doar nu era nimeni acolo care să-l cunoască pe micuţul Andresli şi care să ştie ce îşi dorise el mai mult: cel mai frumos căluţ din lume de care atârna un mic şi frumos arc cu săgeţi. Astfel de lucruri nu se puteau vedea la nici un copil din sat; aşa ceva puteai vedea doar în cărţile de desene. De la cine altcineva să fie decât de la Cel care poate totul? Andresli nu a gândit rău, numai că autorul a fost domnul Grosheim.

Mama a fost la fel de mirată ca şi băiatul, apoi îşi aminti de discuţia lui Andresli cu domnul Grosheim. Dar pentru că bătrânul domn nu pusese nici un expeditor, ea tăcu şi lăsă copilul să se minuneze. Andresli începu iarăşi cu întrebările:

- Mamă, spune-mi, Domnul Isus ştie totul, chiar dacă nu i-ai spus nimic? Crezi că El ştie totul? O privea mirat pe mama şi faţa îi era îmbujorată de o bucurie mare.

- Desigur, Andresli, răspunse mama. El nu numai că poate totul, dar El şi ştie totul.

Aceste vorbe i-au dat iarăşi de gândit lui Andresli. Seara, pe când se afla în cămăruţa lui, el s-a rugat: „Doamne Isuse, căluţul şi arcul cu săgeţi sunt foarte frumoase şi eu sunt bucuros căci Tu poţi totul şi ştii totul."

- Barbara, fă-mi un ceai, spuse Andreas soţiei sale în următoarea zi, după acest eveniment. Nu mă simt prea bine, o dată am călduri apoi mă ia cu friguri. Oare voi răci?

- Tu vei primi gripă, spuse Barbara îngrijorată şi puse repede ceainicul la foc. Voi face un ceai de soc amestecat cu tei; acesta te va linişti.

Dar nu ajutase, deoarece nu era o simplă răceală. În noaptea aceea Andreas începu să se plângă de dureri mari în corp. În următoarea dimineaţă veni bătrânul doctor. Acesta îşi şterse îndelung ochelarii, ceea ce era un semn că nu-i plăcea starea bolnavului.

- Doamnă, va fi un timp greu pentru dumneavoastră, spuse el cu tristeţe. Are febră tifoidă.

Doctorul avusese dreptate. Cât îşi dădea ea silinţa, nu putea să-l scape de febră. Febra deveni stăpână peste Andreas. În a noua zi mai avea o ultimă scâteie de putere de viaţă. O privi lung pc soţia lui şi îi întinse mâna. El nu vorbise niciodată prea multe despre viaţa lui spirituală, dar acum spuse încet: „Sângele lui Hristos şi dreptatea Lui sunt podoaba şi haina mea de onoare; cu acestea voi sta în faţa lui Dumnezeu când voi intra în cer."

Seara adormi pentru totdeauna.

Acum Barbara era mereu tristă şi abia răspundea la întrebările copilului. Ochii ei blânzi priveau deseori în gol şi, tot ce trebuia tăcut, făcea mecanic. După înmormântare nu se schimbase deloc şi lui Andresli aproape îi era teamă de ea. Şovăind, se apropia de mama Barbara, când şedea indiferentă la fereastră, şi o privea. Ar fi dorit aşa de mult să-i vorbească! Ce să-i spună oare ca să-l asculte? Atunci îşi aminti de ceva. Foarte încet îi mângâie mâna.

- Mamă - ascultă - domnul de la castel a spus că sunt şi flori - ştii, pe calea spre cer. Tu mi-ai spus că sunt numai pietre şi spini. Şi eu mai ştiu ceva: ştiu cum se numeşte uşa cerului; ea se numeşte harul lui Dumnezeu. Domnul Grosheim mi-a zis să-ţi spun. Nu-i aşa, că tata a intrat pe această uşă în cer? O, mamă, dar nu plânge aşa tare, nu plânge, se tânguia băiatul dezamăgit încercând să-i şteargă lacrimile cu batista.

Da, ea plângea! Ce bine îi făcu faptul că putu să plângă! Ciudata stare o părăsi şi deodată ridică copilul în braţe şi îl sărută. Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, căci îi rămase copilul în suferinţa ei. Şi el era ca o floare pe drumul plin de spini şi pietre, iar soţul ei era în Paradis la Mântuitorul său. Ce bucuroasă a fost că a putut spune: - Da, Andresli, tata a intrat pe această uşă în cer!

Dispăruse ce o apăsa cel mai greu. Îşi reveni pe deplin din durerea ei când află ce se întâmplase în sat. Din câte se ştia, aşa ceva nu s-a întâmplat până atunci. Şase cazuri mortale avea să anunţe bătrânul Friedemann. Toţi muriseră de aceeaşi boală ca şi Andreas. Când după câteva zile mai muriseră alţi trei, Barbara întrebă:

- Ce-i asta, domnule Friedemann?

- Eu cred că este o judecată a lui Dumnezeu din cauză că oamenii sunt tare răi. Alţii spun că nişte oameni străini ar fi adus boala asta, cei care au stat în pădure dar acum au dispărut.

- Nu este oare o vorbă rea, cea cu judecata lui Dumnezeu, domnule Friedemann? se adresă Barbara sfioasă.

Dar omul cel bătrân ridică din umeri fără a da un răspuns. După ce o salută, plecă spre altă casă. Era ultimul său drum, căci după scurt timp se îmbolnăvi şi el de aceeaşi boală şi a fost înmormântat în aceeaşi zi cu Eva, îngrijitoarea domnului Grosheim. Acum se părea că înspăimântătoarea domnie a morţii se terminase. În urmă rămâneau răni dureroase şi inimi singuratice.

A fost o vară foarte călduroasă, apoi a venit toamna cu frunzele ei multicolore care cădeau la pământ. Micuţul Andresli din căsuţa pantofarului veni bine dispus şi fluierând din bucătărie în cameră.

- Mamă, am o scrisoare pentru tine; poştaşul mi-a dat-o mie, şi privea curios la mama care deschidea scrisoarea.

Ea citea, citea, dar nu spunea nimic. Şi iarăşi citea şi privea îngândurată la strada de curând spălată de ploaie. Abia după ce băieţelul o trase nerăbdător de mânecă, îl privi şi îl întrebă:

- Ce părere ai, să ne mutăm la castelul domnului Grosheim, tu şi eu? Tu ştii că bătrâna Eva nu mai este în viaţă şi el are nevoie de cineva care să-1 îngrijească, şi pe tine te iubeşte. Ai dori să facem acest lucru?

Dacă ar dori băiatul? În castel, la domnul cel prietenos - o, în casa cea frumoasă şi în grădină mama se va putea înviora iarăşi!

- Plecăm azi? întrebă grăbit, încât Barbara zâmbi. Şi lucrurile le lăsăm aici? Dar căluţul şi arcul cu săgeţi le luăm cu noi? Vreau să le împachetez numaidecât şi, preocupat, alerga dintr-un colţ într-altul,

- Nu, nu mergem astăzi, se împotrivi Barbara, dar dacă vrea Dumnezeu vom merge în curând. Lucrurile tale le poţi lua cu tine; ce se va întâmpla cu celelalte, vom vedea.

Când văzu bucuria băiatului, înţelese că trebuie să împlinească rugămintea domnului de la castel şi să ia locul îngrijitoarei lui. Apoi, în ultima vreme, o neliniştea şi gândul întreţinerii lor. Cel mai mult se bucura băiatul. I se părea că este deja ajuns acasă şi nu ar fi dorit să locuiască în altă parte decât la castel. El se potrivea cu toată fiinţa sa noului mediu, încât Barbara a trebuit să-şi amintească unele vorbe ale oamenilor: „Andresli arată ca un copil de domni."

Bătrînul domn Grosheim îl îndrăgea mult pe Andresli şi se hotărî să îngrijească de pregătirea copilului ca şi când ar fi al său. Aşa începu pentru cei trei o viaţă nouă. Pentru că se orientau după cuvintele Domnului Isus de a se iubi unii pe alţii, viaţa lor era frumoasă şi binecuvântată.

Fiecare avea pe calea sa spre cer florile lui deosebite la care priveau cu admiraţie. În mod deosebit Barbara admira câte flori erau pentru ea. Îşi amintea de bunul ei soţ şi aştepta cu răbdare o zi a revederii. Acel timp al aşteptării însă dorea să-1 folosească slujind celor care au rămas în viaţă.

Aşa trecură trei ani liniştiţi. Se făcuse iarăşi iarnă. Fulgi mari se aşezau pe pomi şi curând se formase un covor alb peste grădini şi cărări.

Pe drumul spre castel venea alergând Andresli. Faţa îi era aprinsă de mânie. Nici nu-şi luă timp să-şi cureţe zăpada de pe cizme. Alergă mai întâi la bucătărie ca să o găsească pe mama lui. Ea nu era acolo, numai Lisette stătea lângă sobă şi pregătea mâncarea. Oare să fie mama în camera unchiului Grosheim? Bătu la uşă puţin cam tare şi nu aşteptă să fie invitat. Ajuns în cameră, aruncă nervos căciula pe masă. Domnul Grosheim a trebuit să-şi ia ochelarii pentru a vedea mai bine ce se întâmplă.

- Oh, unchiule Grosheim - oh, ei spun, ei spun - toţi spun - oh, sigur nu este adevărat - şi Andresli începu să plângă în hohote şi nu putu vorbi mai departe.

Atunci, bătrânul cu părul alb, care şedea în fotoliu la geam, îl trase pe băiat lângă el şi îl strânse la pieptul lui. Sigur cineva l-a supărat, căci băiatul nu era plângăreţ din fire. Aşa îi găsi Barbara pe cei doi şi speriată rămase pe loc. Dar domnul Grosheim îi făcu semn că nu poate să fie ceva rău.

- Spune Andresli, ce spun ei despre tine; ce te întristează aşa de mult? întrebă domnul prietenos.

Băiatul, cu ochii plini de lacrimi, se uită la el şi apoi la mama lui care încă stătea nemişcată. Nu era obişnuită să-i facă aşa ceva.

- Ei spun - că eu nu sunt al mamei - că aş fi un copil de ţigani şi că aş fi fost găsit - părinţii mei adevăraţi ar fi nişte zdrenţăroşi, spuse el cu greutate.

Cei doi se priviră. „Ce facem acum?" Întrebarea era în privirea mamei. Atunci Barbara veni mai aproape şi îl cuprinse în braţe pe sărmanul ei băiat. -Aşa ceva spun ei? Nu, nu, tu eşti al meu; lasă-i să vorbească ce doresc. Dar bătrânul se gândi în sinea lui: „Andresli ar putea să afle totuşi adevărul şi poate ar fi mai bine să-l ştie acum." Şi cu o privire de rugăminte către Barbara, continuă calm:

- Ascultă, Andresli, ascultă liniştit. Este adevărat că ai fost găsit ca mic copil în faţa uşii bisericii. Cine a fost cel care te-a pus acolo, nu ştie nimeni din sat. Deci nimeni nu poate spune că ai fi un copil de ţigani. Atunci mama Barbara şi tata Andreas te-au luat la ei. Dacă cineva spune că părinţii tăi au fost nişte zdrenţăroşi, tu nu trebuie să-i crezi. Cu siguranţă ei au fost nefericiţi şi trişti şi cine ştie dacă n-au făcut-o împinşi de greutăţi. Şi nu se ştie până la urmă dacă nu au avut de suferit pentru ce au făcut, an după an. Andresli, Dumnezeu din cer îi iubeşte pe toţi oamenii, chiar şi pe cei care te-au părăsit cândva. Şi pe cei care El îi iubeşte, tu crezi că poţi să-i dispreţuieşti? Ce ar spune atunci Dumnezeu către tine? Oare ar spune El ca Andresli să iubească numai pe cei care sunt buni? - Andresli, oameni zdrenţăroşi nu există. Pentru aceia, cărora oamenii le spun astfel, a venit Mântuitorul şi se îngrijeşte într-un chip deosebit de ei şi vrea să-i mântuiască. Tu poţi fii bucuros că Domnul s-a îngrijit de tine în felul acesta. Acum bucură-te că ai pe mama Barbara şi că noi suntem împreună. Când te vor mai necăji, atunci să începi să râzi şi vei vedea că în curând vor înceta să mai spună astfel de cuvinte. Acum ştii totul şi e în ordine.

Băiatul râse printre lacrimi şi o îmbrăţişă pe mama, apoi deveni iar serios, căci deodată îi apărură în faţa ochilor amintiri într-o claritate deosebită. Pierdut pe gânduri cum stătea, deodată zise:

- Mamă, mai ştii că ai spus odată că drumul spre cer merge peste spini şi pietre? Unchiule Grosheim, pot să povestesc şi eu ceva? îl rugă emoţionat Andresli.

- Desigur, a venit răspunsul prietenos, numai să spui tot ce ai pe suflet.

Băiatul merse cu gândul înapoi la acea după-amiază însorită de primăvară, cu puţin timp înainte de nenorocirea aceea din sat. Atunci l-a întâlnit pentru prima dată pe domnul Grosheim şi a vorbit cu el despre calea spre cer şi despre uşa cerului care avea pentru el un nume deosebit. La întoarcere spre casă greşise drumul cel bun şi ajunse în pădure. Îşi amintea atât de bine, de parcă s-ar fi întâmplat ieri, cum femeia bolnavă din căruţă, în dureri, amintea mereu de o vină mare. La fel de bine îşi amintea cum bărbatul încerca s-o consoleze, omul care părea atât de rău, dar vorbea atât de blând cu ea: „Tu aveai febră şi nu puteai să-1 hrăneşti pe micuţ; atunci l-am pus în faţa uşii bisericii..." Oare a fost el, Andresli, micuţul a cărui mamă avea febră? Să fi fost aceea mama lui care părea atât de frumoasă, cum nu gândea că mai poate să fie vreo fiinţă mai gingaşă? Şi avea dorinţa să intre pe uşa cerului... Oare o fi intrat? Apoi omul acela care l-a purtat cu atâta grijă, omul acela care nu era rău, ci numai trist pentru că nu găsise calea spre cer!

- Mamă - mai ştii - i-ai dat un ulcior cu lapte, încheie Andresli.

Barbara tresări din toate încheieturile la auzirea celor povestite de băiat, încât a trebuit să se aşeze. Şi domnul Grosheim asculta tot mai atent şi dădea din când în când din cap în semn că înţelegea toate lucrurile. După toate cele povestite de băiat, nu puteau să fie oameni obişnuiţi. Poate că au trăit şi zile mai bune. Dar cine erau ei şi de ce călătoreau ca şi când nu aveau o patrie? Dacă au fost părinţii legitimi ai lui Andresli, nu era întru-totul exclus. Atunci domnul cel bătrân îl mângâie pe băiat pe obrajii lui îmbujoraţi:

- Poate să fie şi poate să nu fie adevărat. Andresli, ceea ce nu ştim sigur, nu trebuie să ne neliniştească. Dumnezeu ştie unde se află ei şi veghează asupra lor. Aceasta ne este de ajuns deocamdată. Acum vreau să punem totul la o parte şi să fim iarăşi veseli!

Barbara şi Andresli au fost întru totul de acord. Totuşi băiatul nu se putea linişti. Seara, când se făcu linişte, a început să cerceteze tot ce trăise şi simţise în după-amiaza acelei zile. Acum putea să-şi dea seama ce înseamnă spinii şi pietrele pe calea spre cer şi că ea nu se găseşte prin pădure cum s-a gândit până acum.

Din ziua aceea s-a comportat faţă de copii cum îi spusese bătrânul de la castel. Şi, într-adevăr, a fost de folos. Toate batjocurile colegilor de şcoală îşi pierdeau tăria. Şi pentru că Andresli era mereu frumos îmbrăcat „de parcă ar fi fost un copil de domni", vântul s-a întors dintr-o dată în cealaltă direcţie. „Cu siguranţă e un fiu de conte furat - se poate vedea bine", aşa se vorbea între copii şi până la urmă pentru ei a devenit o onoare să se joace cu el. Dar părerea copiilor nu este alta, decât cea a oamenilor: astăzi se ceartă şi mâine se laudă şi câteodată amândouă pe nedrept.

Iarăşi au trecut câţiva ani. În castel era linişte căci Andresli nu mai era acolo. Bătrânul realiză ceea ce îşi propusese: să îngrijească de Andresli ca de propriul său copil. Încă din timpul şcolii l-a instruit în tot felul de discipline care nu se învăţau la sate. De timpuriu a încercat să-1 introducă în secretul limbilor vechi, căci bătrânul însuşi dobândise în tinereţe o instruire renumită. Descurcăreţul băiat nu-i făcuse învăţătorului nici o greutate, ci învăţa cu râvnă, încât bătrânului îi făcea o mare bucurie. Mai târziu Andresli a trebuit să meargă la oraş pentru studii. „Andresli de la castel va deveni un învăţat", spuneau oamenii din sat cu mare respect. Dar nimeni nu ştia ce va deveni. Numai la castel s-a vorbit odată, într-o vacanţă, despre aceste lucruri. Băiatul, de acum devenit un tânăr în puterea cuvântului, prinse într-o zi mâini-le tremurânde ale bătrânului domn şi zise:

- Unchiule Grosheim, eu doresc să devin un slujitor al Mântuitorului meu.

Bătrânul îl privi cercetându-l. Apoi tânărul a început să-i vorbească despre ceea ce-l preocupa de mai multă vreme. După ce, prin harul lui Dumnezeu, a venit prin credinţă la Domnul Isus, s-a născut în el dorinţa de a sluji în totul Domnului ceresc ca sol al mântuirii în Hristos. Pe lângă aceasta dorea să se îngrijească de copiii săraci, orfani care stăteau fără ajutor şi fără nădejde, suferind în trup şi în suflet. Câţi nu cresc fără a cunoaşte adevărata cale şi uşa pe care se intră în cer! - Cum se vor rezolva lucrurile ca această dorinţă să devină realitate?

Atunci bătrânului domn începură să-i curgă lacrimile pe barba albă ca zăpada şi, încercând să se abţină, se întoarse spre Barbara şi zise:

- Ce facem, Barbara, dacă băiatul are o astfel de dorinţă?

Barbara nu ştia cc să facă, să râdă sau să plângă de bucurie. Şi fiindcă ea nu putea răspunde, domnul Grosheim spuse mişcat:

- Eu mă gândesc să încredinţăm hotărârea băiatului mai întâi de toate Domnului nostru din cer. El vrea să ne vină în ajutor cu sfaturile Lui. Noi doi ne vom ruga pentru Andresli şi el va face la fel!

Venise iarăşi primăvara, când sosi la castel o scrisoare plină de recunoştinţă către cei iubiţi de acolo. Andresli reuşise la ultimul examen şi acum îşi anunţa sosirea acasă.

În grădina, pe care grădinarul din sat o puse în ordine, apăruseră primele brânduşe care sorbeau însetate lumina soarelui de primăvară. Peste uşa cea grea a castelului era prinsă o cunună din verdeaţă în care erau puse floricele galbene şi narcise albe. În bucătărie, Lisette era ocupată să pregătească cozonaci gustoşi, în timp ce Barbara mergea dintr-o cameră în alta pentru a pune peste tot buchete cu verdeaţă proaspătă. Dar i se părea că nu arată totul destul de sărbătoresc. În părul ei apăruseră destule fire argintii, dar ochii ci priveau bucuroşi şi întineriţi, încât oricine putea vedea că aşteptă ceva deosebit. Domnul Grosheim se plimba iarăşi cu bastonul prin frumoasa lui grădină şi se bucura de primele flori. Plin de nerăbdare, privea mereu spre poarta de fier aşteptând să se deschidă dintr-un moment în altul. A trecut atât timp de când băieţelul cu cârlionţi a venit din sat la el! Cât de mult savurase primăvara aceea cu inima plină de mulţumire, dar privind mereu la primăvara veşnică din cer care va sosi curând! Dar calea spre cer fusese aşa de lungă, cum nu s-a putut gândi atunci când zăpada era deja pe fruntea lui. Inima lui era plină de nerăbdare, tânără şi primitoare, în stare de orice bucurie.

Se auzi portiţa. Cu paşii săi repezi, Andresli venea pe cărare şi într-o clipă cei doi au fost unul în braţele celuilalt.

- Fiul meu, băiatul meu, spuse domnul copleşit de această mare bucurie, vino repede la mama Barbara!

- Da, la mama - o, dragii mei, bine v-am găsit!

Tânărul luă de braţ pe bătrânul domn şi porniră încet amândoi, intrând pe uşa împodobită cu o cunună din verdeaţă. Acolo se salutară din nou, iar Barbara nu putea decât să-1 mângâie pe părul castaniu de parcă ar fi fost tot micuţul Andresli. Ieşind din bucătărie, Lisette îl salută cu bucurie:

- Un bun venit tânărului domn căruia cred că-i vor place cozonacii mei, ca întotdeauna!

- De lucrul acesta sunt sigur; bine te-am găsit, Lisette, răspunse Andresli bucuros. Aşa cozonaci buni ca ai tăi nu sunt în tot oraşul!

După câteva zile se auzi că bătrânul predicator al satului ar fi bolnav şi astfel creştinii s-au văzut nevoiţi să se adreseze tânărului de la castel pentru a ţine predica. Andresli se bucură de acest lucru cu toate că îl cuprinseră emoţiile. Se puse de multe ori pe genunchi, căci ştia că fără conducerea şi binecuvântarea Domnului orice efort era fără rezultat.

Sosi duminica şi veniră mulţi să asculte predica, unii din curiozitate, iar cei mai mulţi mulţumiţi să asculte vestirea Cuvântului lui Dumnezeu printr-un tânăr. Nu mai era nici un loc liber, dar din toate părţile se vedeau oameni îmbrăcaţi de sărbătoare grăbindu-se spre biserică.

La urmă veni un om cu haine prăfuite, păşind obosit. Se vedea că venea de departe. În ochii lui se citea deznădejdea şi cu siguranţă era flămând căci întrebase, cu scurt timp înainte de a intra acolo, unde poate găsi ceva de mâncare. Dar a fost invitat şi la această predică. A căutat să intre neobservat de nimeni şi ocupă un loc mai în spate. Acolo, în colţişorul său ascuns, se simţea mai în siguranţă. Nimeni nu privea la el, toţi erau uimiţi de cele ce auzeau de la tânărul predicator. Acestui străin totul i se părea ciudat. Cât timp trecuse de când nu mai ascultase Cuvântul lui Dumnezeu, nu ascuns într-un colţ, ci în primele bănci printre alţi tineri! Deodată i se păru că o vede pe Marie-Lise într-un rând de bănci din faţă, unde stăteau fetele. Străinul nu auzea ce spunea predicatorul ascultătorilor; amintirile îl preocupau atât de mult, încât toate gândurile sale erau cuprinse de ele.

Nu ascultase ce se vorbise despre vinovăţia omului faţă de Dumnezeu şi de judecata veşnică şi nici despre dragostea lui Dumnezeu şi mântuirea veşnică. Urechea lui rămase închisă la cuvântul despre cruce şi împăcare veşnică. El nu-şi dădea seama că toate îndemnurile se adresează şi lui.

Deodată i se opri respiraţia. Ce cuvinte erau acelea care ajunseră la urechea lui? Ce le spunea tânărul ascultătorilor? Peste mulţime răsunară cuvintele: „Drumul spre cer duce peste spini şi pietre." Aceste cuvinte loviră inima lui. Ochii străinului din spatele sălii rămaseră pironiţi asupra predicatorului care acum explica pe înţelesul tuturor. Toţi cei care doresc să meargă pe calea îngustă, picioarele lor se vor lovi de spini şi pietre. Spinii şi pietrele sunt uneori nevoi, sărăcie, jale, dureri şi uneori chiar păcate care trebuie recunoscute. Toate acestea fac să dispară bucuria. Dar voia Domnului este să mergem bucuroşi pe calc şi de aceea, în marca Sa dragoste, a lăsat ca multe floricele să înflorească printre spini. Să nu trecem nemulţumitori sau chiar să le călcăm în picioare, ci să le îngrijim ca oricine să se bucure de ele. Să avem curajul de-a merge mai departe căci în faţă stă uşa cerului. „Pentru voi, care treceţi obosiţi şi descurajaţi pe cale, uşa cerului stă deschisă prin harul lui Dumnezeu. Şi Acela care a deschis această uşă este Unul care are toată puterea, care poate totul: Domnul Isus. Pe El să-L urmaţi! Primiţi-L ca îndrumător şi El vă va ajuta şi când spinii şi pietrele devin tot mai multe..."

Se vedea bine că cel care vestea accste lucruri era tare bucuros şi avea o mare dorinţă să spună şi altora ceea ce lui îi era aşa de preţios.

Mulţi dintre ascultători îşi puseseră în gând ca la terminarea predicii să discute despre cele ce au auzit. Acum mergea fiecare singur spre casă, căci ceva îi împingea să se cerceteze pe ce cale umblă şi dacă erau pe adevărata cale care duce spre uşa cerului. Numai câţiva bărbaţi, foşti colegi de-ai lui Andresli, vorbeau între ei:

- Cine ar fi crezut că Andresli poate aşa ceva!

Un ţăran care mergea după ei a intrat în discuţie:

- Mult mai important e faptul că are singurul lucru de care este nevoie.

Unii dintre ascultători, care veniseră de prin satele apropiate şi aveau de făcut un drum lung, intrară în marca casă de oaspeţi a satului pentru ca, după un vechi obicei, fiecare să mănânce o supă caldă. Ceva mai în spate şedea străinul în hainele lui prăfuite şi privea nedumerit la farfuria lui fără să mănânce, ca şi când i-ar fi dispărut cu totul foamea. Cei ce intraseră nu l-au observat şi s-au aşezat nepăsători la locurile lor. Numai că de data aceasta erau mai liniştiţi ca de obicei. Bucătăreasa prietenoasă privea la toţi cum îşi mâncau liniştiţi supa lor ca şi când gânduri grele îi apăsau. Tocmai voia să-i întrebe ce se întâmplase, când bătrânul ţăran Bach spuse cu voce tare:

- Eu spun că trebuie să ţinem ochii pe el, nimeni nu ştie de unde vine! Şi dacă predicatorul nostru nu va mai fi, trebuie să-1 aducem pe acest tânăr la noi, chiar dacă trebuie să mergem după el o sută de ore pe jos!

- Da, da, ţăranul Bach are dreptate, începu un altul. El este al nostru căci a fost găsit ca un copil părăsit în faţa uşii bisericii şi a crescut la noi. Putem fi mândri de acest lucru!

- Nu v-am spus eu, încă pe vremea când era doar un copil şi nimeni nu ştia al cui este, că arată ca un copil de domni? Iar acum a şi ajuns un domn pe dinafară ca şi pe dinăuntru, interveni un al treilea în vorbă.

Străinul, care stătea în spatele sălii, ascultase totul şi pe faţa lui se vedea că ştie despre cine este vorba. Deodată se ridică. Palid şi tremurând deschise gura ca şi când ar fi vrut să întrebe ceva. Dar înainte de a spune un cuvânt, căzu leşinând pe scaunul lui. Oamenii se ridicară înspăimântaţi. Atunci bucătăreasa spuse:

- Duceţi-l în camera de alături pe pat, e un sărman flămând; eu mă voi ocupa să-şi revină.

Aşa se făcu. Omul cu ochii închişi, palid, respira foarte greu.

La castel cei trei stăteau fericiţi în jurul mesei, în timp ce Lisette servea cina. Deodată se auzi clopoţelul de la uşă sunând puternic. De la casa de oaspeţi venise un slujitor cu rugămintea ca tânărul domn să meargă neapărat până acolo. Un om străin, muribund se afla în camera bucătăresei şi dorea să vorbească cu predicatorul. Doctorul l-a văzut şi a spus că omul suferă cu inima şi nu ar fi nimic de făcut pentru însănătoşirea lui. Nu era timp de gândire şi nu după mult timp Andresli era la patul străinului ţinându-i mâna lui rece în a lui. Două perechi de ochi se întâlniră într-o întrebare mută. Bucătăreasa închise încet uşa şi îi lăsă pe cei doi singuri. Urmară ore mişcătoare pentru cei doi. Cuvintele bolnavului erau la început fără înţeles, apoi din ce în ce mai clare. Se adresa tânărului mereu cu „tu" ca şi când ar fi vorbit copilului său.

- Nu ştii că în ceasul morţii soţiei mele tu ai fost la noi în pădure? Ea te-a văzut dar nu ştia cine eşti. Dar s-a bucurat şi spunea mereu şi foarte încet: „Eu intru pe uşa cerului; ea se numeşte harul lui Dumnezeu." Aşa a murit. Astăzi ai amintit iarăşi cuvântul acela şi de calea spre cer - şi astăzi eu te-am găsit - o, copilul meu, iartă-mă, iartă-mă...

Pe faţa tânărului, care sta surprins lângă pat, curgeau lacrimile şi tot mai mult mângâia mâinile reci ale sărmanului care îl privea îngrijorat.

- Tată - tată - şi mişcat, Andresli căzu jos lângă pat.

Atunci bolnavul spuse mai departe:

- Spune, băiatule, spune - poate unul ca mine - atât de rău, atât de ruinat - poate un astfel de om să intre pe uşa cerului şi Mântuitorul tău puternic, cum ai spus - este şi pentru mine?

- Da, da - tată, şi pentru tine! Prinde-i numai mâna plină de har!

- Atunci este bine - slavă lui Dumnezeu!

Şi deodată, ca şi când istovirea l-ar fi părăsit, bolnavul se mai ridică o dată.

- Ascultă - băiatul meu - ascultă, trebuie să ştii cine am fost eu. Cel mai frumos ţinut şi cea mai frumoasă casă ţărănească a fost patria mea. Acum nu ştiu ce s-a ales de ea, dacă este părăsită sau locuită de străini. În mine locuiau două naturi, una puternică şi neastâmpărată iar cealaltă liniştită, moştenită de la mama mea. Dar cea neastâmpărată a fost mai tare. Şi mama ta a fost liniştită şi era singura fiică a învăţătorului. Şi pentru că era aşa de bună, am dorit să fie a mea. Cât a fost de cuminte şi ascultătoare, totuşi şi-a părăsit mama şi tata şi a venit cu mine, împotriva voinţei părinteşti. Nici eu nu ştiu de ce. Eu am dorit să merg la oraş şi să nu pierd nimic de la viaţă. Ea venise cu mine, liniştita Marie-Lise şi acasă ni s-a interzis să ne întoarcem. Curând nu am mai avut nimic, nici casă şi nici un nume bun. Atunci am plecat mai departe căutând fericirea în partea de sud. Dar eu nu învăţasem nici o meserie care ne-ar fi ajutat să ne câştigăm pâinea zilnică. Mă pricepeam să fac coşuri care le făceam şi acasă pentru nevoile gospodăreşti. Un slujitor din casa noastră mă învăţase să le fac pe când eram copil. Astfel am devenit călători, apăsaţi de boală, necaz, sărăcie şi vinovăţie. Şi la vina cea mare numai eu am fost vinovat. - Mama ta a murit. Ea spera să găsească o urmă despre tine; aşa am venit în părţile astea. Apoi ea a murit şi am îngropat-o în pădure sub brazi. Apoi eu nu te-am mai căutat, ci am fugit de mine însumi şi de necazul meu şi de Dumnezeu tot mai departe, spre sud. Abia acum ştiu cât de aproape ai fost de noi. Băiatul meu, la ultima suferinţă, Dumnezeu s-a folosit de tine ca s-o ia de mână pe mama ta şi s-o îndrume pe calea cerului! Şi astăzi eşti mare şi o faci la fel cu mine.

- Cum s-a întâmplat, tată, că tocmai astăzi să ajungi aici în sat? întrebă tânărul cu voce tremurătoare şi încercă să-1 îmbărbăteze, văzând cum corpul său a fost cuprins de tremurături.

- Cum s-a întâmplat, nu ştiu, spuse suspinând şi, respirând greu, bol navul continuă: După o aşa lungă rătăcire am vrut să mă întorc acasă ca fiul pierdut. Aşa a trebuit să fie, Mântuitorul, despre care tu vorbeşti, m-a condus la tine, băiatule! Locul nu-l mai cunoşteam căci a fost noapte atunci. Acum totul este bine, acum pot să mă odihnesc...

Niciodată în viaţa lui Andresli n-a uitat acele ore triste şi totuşi fericite; doar dimineaţa s-a întors la castel.

La dorinţa lui, tatăl a fost îngropat în cimitirul satului, iar pe piatra de mormânt se putea citi: „Isus primeşte pe păcătoşi - şi pe mine m-a primit."

Afară de cei din castel, nimeni nu ştia cine se află sub pământul rece. Nu trebuia să se mai dea naştere la tot felul de vorbe din partea oamenilor. Următorul care a fost pus alături de el a fost bătrânul domn de la castel, care aşteptase atât de mult în faţa uşii cereşti.

Iar Andresli? Ce s-a întâmplat cu el? El are de lucru de dimineaţa până seara - şi câteodată şi noaptea. După multe săptămâni de lucru la ziduri, castelul deveni o casă prietenoasă pentru copii. În bucătăria cea mare, Lisette, plină de energie, face de mâncare pentru mulţi. Dacă vine un străin pe lângă castel şi întreabă cine locuieşte acolo - căci în grădină domneşte o mare veselie - răspunsul este: „Acesta este noul

nostru orfelinat pentru băieţi şi fete."

* * *

Căutaţi pe Domnul câtă vreme se poate găsi; chemati-L, câtă vreme este aproape. Să se lase cel rău de calea lui şi omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru, care nu oboseşte iertând. (Isaia 55. 6-7)

clickbible.org